

Jaro jako malované... ...aneb ještě že ta příroda není v nouzovém stavu

Na co se máme těšit v příštím měsíci:

Já se budu asi nejvíce těšit na to, že v červnu se už pomalu život začne vracet do normálu, do starých kolejí. Že už půjdeme do školy, alespoň kvůli absolutoriím, maturitním a přijímacím zkouškám... Že už se zase začne něco dít, aby bylo o čem psát do Minialmanachu.

Narcisky letos vykvetly neobvykle brzy – první jarní den byla zahrada celá žlutá jejich květy. Bohužel pak přišel mráz, takže jejich krása neměla dlouhého trvání...

Vzápětí se v trávě modralo – a já měla chuť zpívat s Petrem Hapkou a Hanou Hegerovou o tom, že mám vanu plnou fialek. Jenže – to by tu vanu musel někdo vystěhovat z kůlny (stejně na to za nějaký týden dojde). Ale kdo by se trhal s fialkami? Ať radši zůstanou v trávě!

A zase ta žlutá! Tentokrát pampelišková...

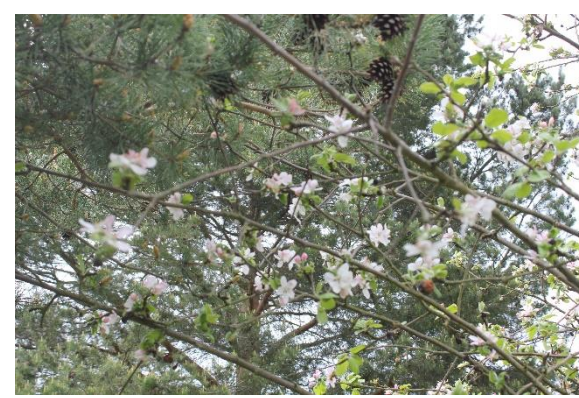
Když se urodí... Dva kočičí kluci (to jsou ti černí) a jedna holčička se narodili ve starém košíku. Když si jejich máma odběhla, nastal čas pro můj fotoaparát

Ukrutně pršelo... a pak od toho zasvitlo sluníčko. Nad Plzní se klene úžasná duha – letošní první

Koncem dubna rozkvetly jabloně. Ty naše staré odrůdy kvetou nejkrásněji – Ontario se „zapletlo“ se šefíkem, Gascogniho šarlatové zase s borovicí

Letošní jaro pro Vás vyfotografovala: Slávka Michálková

VDÁNÍ

4

DUBEN
KVĚTEN
2020

STŘEDNÍ ZDRAVOTNICKÁ ŠKOLA
A VYŠŠÍ ODBORNÁ ŠKOLA
ZDRAVOTNICKÁ PLZEŇ

Minialmanach

toto vydání

Den učitelů v rouškách	Str. 1
Ondra Brzobohatý napsal song pro sestřičky	Str. 2
Slovo ředitelky školy...	
Nursing Now a naše škola	Str. 3
Jaro jako malované...	Str. 4

Slovo úvodem

Je divné čas...
Naše jistoty se ztrácí jako pára nad hrncem. Najednou nesmíme, co jsme dřív směli. Dokonce nesmíme ani to, co jsme dřív museli! A jsme z toho pořádně rozhození. Tak rádi bychom dělali vše, co je nyní zakázané, čeho jsme si předtím nevážili. Sedím za kuchyňským stolem, před sebou svůj (opravdu) starý (nepříliš) dobrý notebook, posílám „dětem“ úkoly, občas vyhlédnu z okna a zasním se... Dnes je pátek, právě bych učila ve 2B ZA, ti jsou tak milí a pohodoví, určitě by to byla povedená hodina... a těšila bych se na víkend. Teď se na něj ani těšit nemohu, jeden den jako druhý... Včera jsem si zase říkala: Čtvrtek, ten mám ráda. Ve škole učím jenom 6. a 7. hodinu, to bych měla celé dopoledne pro sebe, do školy bych šla zvolna okolo jedenácté... Ale, jak se znám, nejspíš bych psala časopis, fotila, udělala pro někoho diplom na nějakou soutěž, vymýšlely bychom s Muťou třeba velikonoční výzdobu, našla by se toho spousta - tak co doma? Z vedlejšího pokoje brblá od počítače můj manžel, má home office a každou chvíli mu nefunguje přetížená firemní síť. Do toho volá syn, zda vzorec pro výpočet objemu komolého kužele je skutečně tento... Ten jediný je v práci, neboť, jak tvrdí, home office mít nemůže, VIP (vakuová indukční pec) by se mu domů nevešla. Ještě že neztrácí humor. Skutečně, je divné čas... Ale vyberme si z něho jen to pozitivní. Můžeme se konečně zaměřit sami na sebe, srovnat si své myšlenky, objevit to, co nás baví. Zkusme čas využít na maximum., baví se či žít tím, co opravdu milujeme. Vše je jen o nás! Pokud si budeme neustále stěžovat a hrát na oběť, ničemu a nikomu nepomůžeme. Chraňme sebe i své okolí, nepanikařme, zbytečně se té nebezpečné nákaze nevystavujme, dodržujme nutná opatření... a všechna ta omezení vnímejme jen jako další pobídku ke svému růstu.

Slávka Michálková

Den učitelů v rouškách

Vzpomínám na loňský 28. březen. Kolegyně Jolana Kolářová převzala z rukou hejtmana Plzeňského kraje ocenění pro nejlepší pedagogy. Další významnou cenu převzala paní ředitelka v Praze – jednalo se o titul „Zdrávka roku“, předávaný v rámci ankety Sestra roku. Její vyhodnocení připadlo shodou okolností právě na Den učitelů. To byly krásné, a dalo by se říci bezstarostné, časy. Na letošní Den učitelů bychom skoro zapomněli – řešili jsme nouzový stav, šití roušek, výuku on-line... a většina z nás žila v obavách o zdraví své a především zdraví svých blízkých. Paní ředitelka ale nezapomněla a poslala nám velmi milé a povzbuzující blahopřání. Rovněž nám přeposlala blahopřání od paní Mgr. Ivany Bartošové, náměstkyně hejtmana PK pro oblast školství a cestovního ruchu:

Vážení pedagogičtí pracovníci, dovoluji vám v době, která je pro všechny profese, a pro tu vaši obzvlášť, velkou zátěží, srdečně poblahopřála ke Dni učitelů. Oslava svátku, kterou je připomínán odkaz Jana Ámose Komenského, „učitele národů“, je letos netypická. Nedoprovází ji ruch školních tříd a každodenní radosti a starosti, které vám přinášejí kontakt s dětmi různého věku, i s dospělými studenty či frekventanty rozličných vzdělávacích kurzů. Třídy jsou prázdné a vy všichni stojíte před výzvami, které přináší dálková forma vzdělávání. Ani já vám, těm nejlepším pedagogům, nemohu osobně popřát, tak, jak to každoročně dělám v zastupitelském sále Krajského úřadu Plzeňského kraje. Využívám proto této formy, abych vám vyjádřila své poděkování za vaši práci, za trpělivost, empatii a houževnatost, se kterou plníte nesmírně náročnou učitelkou roli. Vážím si vás a přeji si, abyste se stejně vášnosti těšili v celé společnosti. Možná právě aktuální krizová doba povede ke zvýšení vaší prestiže v očích té části veřejnosti, která více kritizuje, než nabízí řešení. Užijte si Den učitelů ve zdraví a v dobré pohodě!

Ivany Bartošová

ONDRA G. BRZOBOHATÝ NAPSAL SONG PRO SESTŘIČKY!

Celý svět se pere s epidemií koronaviru. V první linii tohoto boje stojí zdravotníci - lékaři a zdravotní sestry. A právě sestřičkám z celého Česka věnoval svou novou píseň muzikant Ondřej G. Brzobohatý. Jmenuje se ŽIVOT, a spolu s Ondrou ji nazpívala Marta Jandová a Vojtěch Dyk. K její podpoře se velmi rádo přihlásilo také Hitrádio FM Plus.

Všichni tři tak chtějí společně poděkovat sestřám a ostatnímu zdravotnickému personálu za jejich současnou obětavost, ve všech ohledech nelehkou práci v první linii.

Zároveň písničkou oslovuje širokou veřejnost s žádostí o finanční příspěvek České asociaci sester na transparentní účet, z něhož se pro sestry a další zdravotníky uhradí životní benefity, které jim budou alespoň částečnou odměnou za týdny náročného pracovního nasazení.

"Přál jsem si, aby sestry věděly, že mají podporu široké veřejnosti, a aby ta podpora byla nejlépe materiální. Proto jsem oslovil prezidentku České asociace sester Martinu Šochmanovou s nápadem, zda by asociace vytvořila transparentní účet, a rozhodl jsem se, že se pokusím písničkou Život přimět další lidi, možná i firmy, aby sestřám, ale nejen jim, poslali peníze, z nichž by mohly být následně hrazeny poukázky na služby, které jim pomůžou k zaslouženému relaxu. Zkrátka byly by použity na cokoliv, co sestry potěší a co by jim alespoň částečně vrátilo péči, kterou ony věnují teď nám všem, ať už to budou poukazy do kadeřnických, kosmetických salónů, na fitness a tak podobně. Zaslouží si, až bude po všem, aby se i ony cítily opečovávané a jedinečné," vysvětluje Ondřej G. Brzobohatý.

#POMAHAMESESTRICKAM

České asociaci sester lze přispět na popsané účely prostřednictvím transparentního účtu u KB: 191900/0100 nebo odesláním jednorázové DMS: DMS SESTRA 30, DMS SESTRA 60, DMS SESTRA 90 (tj. DMS mezera SESTRA mezera VÝŠEPODPORY) na telefonní číslo 87 777 nebo odesláním trvalé DMS: DMS TRV SESTRA 30, DMS TRV SESTRA 60, DMS TRV SESTRA 90 (tj. DMS mezera TRV mezera SESTRA mezera VÝŠEPODPORY) na telefonní číslo 87 777.

"Život zdravotníků je nepřetržitý. To ukazují hodiny, dny, týdny, které odměřují čas, jenž nám denně věnují. Až pandemie ustane a do našich životů se vrátí běžný rytmus, zdravotníci pojedou dál, stejně jako dnes, jen ve volnějším režimu. Pojdme jim poděkovat za statečnost a nezměrné úsilí, které nám věnovali v době nejhrošších dnů. V době, kdy se věnovali nemocným více než vlastní rodině nebo sobě samým, kdy nebyl čas ani na chvilku odpočinku. Přispějme jim na dárek, permanentku na sport nebo poukaz do lázní či pěknou knihu. Zkrátka na něco, co jim udělá radost," říká prezidentka České asociace sester PhDr. Martina Šochmanová, MBA, která následně osloví nemocnice, zdravotnická zařízení a další zdravotníky z prvních linií, aby vyslovili svá přání.

Na celorepublikové kampani, kterou odstartuje premiéra klipu k písni Život, se vedle zúčastněných hudebníků a České asociace sester podílejí Generali Česká pojišťovna s jejím projektem #POMAHAMESESTRICKAM, Česká televize a síť Hitrádií.

Veškeré informace o kampani a náhled na transparentní účet veřejnost najde na webových stránkách www.pomahamesestrickam.cz, na němž se také scházejí vzkazy pro zdravotnický personál, které lidé ze všech koutů republiky posílají přes Facebook nebo přes Instagram. Vzkazy z obou sociálních sítí se scházejí na jmenovaném webu, kde si je mohou sestřičky přečíst. Současně se vzkazy budou promítat na obrazovkách vybraných nemocnic v České republice. Možnost zanechat svůj vzkaz už využila i celá řada veřejně známých osobností. Zaslání vzkazu je jednoduché. Stačí napsat veřejný příspěvek na Facebook a přidat k němu označení stránky @Pomáháme sestřičkám. Na Instagramu stačí k fotce přidat hashtag #pomahamesestrickam.

Zřizovatel webu www.pomahamesestrickam.cz Generali Česká pojišťovna zároveň na transparentní účet zasílá 500 000 korun. "Rád bych ale zdůraznil, že každé pozitivní gesto se počítá – ať už je to milé slovo, úsměv, pochvala nebo třeba pomoc s hlídáním dětí. Například náš tým ve vybraných regionálních nemocnicích sestřičkám zajišťuje zdarma kvalitní občerstvení," říká Roman Juráš, generální ředitel Generali České pojišťovny.

PÍSEŇ ŽIVOT

Autor hudby i textu písně Život Ondřej G. Brzobohatý začal souběžně se skladbou samotnou pracovat i na klipu, který bude celou kampaň #POMAHAMESESTRICKAM provázet. Oslovil do něj jak kolegy z branže, tak i fanoušky skrze své sociální sítě. Zároveň se v klipu objevují záběry z oblíbeného dokumentárního seriálu České televize Sestřičky.

Marta Jandová kývla na nabídku být jednou z interpretů písně okamžitě: "Když mi Ondra zavolal a vysvětlil, o co jde, ráda jsem přikývla. Sestřičky to nemají lehké ani v normálních dobách. V době, jaká je teď, to mají ještě těžší. A proto je jistě potěší, že jim děkujeme. Poděkování není nikdy dost."

Vojta Dyk se rovněž nerozmýšlel a přidává poděkování i pozdrav: "Bratři a sestry, děkujeme vám třeba i touhle písní. Momentálně můžeme udělat i jenom to, ale víme, že vy teď děláte mnohem víc... a za to vám dík. Držte se."

Slovo ředitelky školy k Mezinárodnímu dni sester

Každý rok 12. května slavíme Mezinárodní den sester, kdy si také připomínáme dvousté výročí narození Florence Nightingale, ošetřovatelky a zakladatelky povolání sestry.

Rok 2020 je rokem sester a porodních asistentek.

Patří jim naše velké poděkování za jejich nasazení, důležitost a nepostradatelnost právě v těchto dnech, kdy se potýkáme s nepříznivou epidemiologickou situací spojenou s nemocí COVID 19.

U příležitosti těchto významných výročí bude ukončen tříletý projekt Mezinárodní rady sester a Světové zdravotnické organizace NURSING NOW, jehož cílem je zviditelnit význam sester a zvýšit jejich prestiž ve společnosti.

Více informací k projektu Nursing now a doprovodným aktivitám najdete na stránkách FN Plzeň (www.fnplzen.cz).

PhDr. Ivana Křížová

Nursing now a naše škola

V rámci kampaně Nursing Now se naše škola společně s Fakultou zdravotnických studií ZČU spolupodílí na přípravě putovní výstavy Sestry v čase, která bude obsahovat dobové i současné fotografie, mapující vývoj profese sestry a porodní asistentky a její nezastupitelnou roli v ošetřovatelství. Výstava spojí sestry pracující ve vzdělávání (SZŠ a VOŠZ, FZS ZČU) se sestrami FN Plzeň a přiblíží historický vývoj této profese. Zahájení výstavy je v plánu 12. května, tedy na Mezinárodní den sester.

Celý projekt se uskuteční pod záštitou ředitele FN Plzeň Václava Šimánka a poslankyně a členky Zdravotního výboru Parlamentu ČR Ilony Mauritzové.

Náš tým pod vedením PhDr. Radky Felzmannové připravil pro výstavu jeden z posterů, který přibližuje historii i současnost SZŠ a VOŠZ v Plzni. Konečnou grafickou úpravu provedla Ing. J. Michálková spolu s paní Radkou Šmídlou a FN. Ukázkou oboustranného panelu vidíte na obrázcích. Výstava bude putovní, naši školu by měla „navštívit“ ve dnech 1. až 24. září 2020. Tak se máme na co těšit!

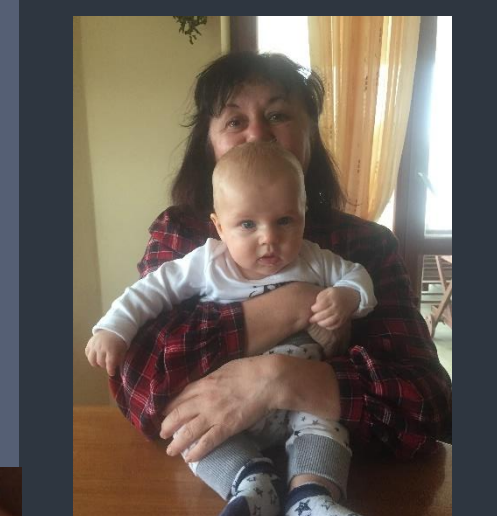
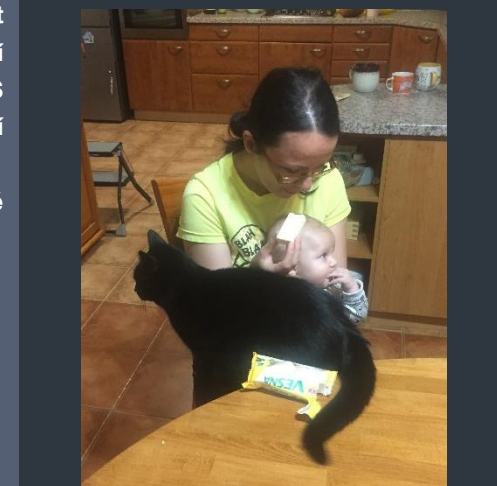
Připravila:
Ing. Jaroslava Michálková

NAŠE ZDRÁVKA

Co je důležité?

V současné době „koronavirové“ většina z nás změnila svůj žebříček hodnot. Najednou není nejdůležitější být úspěšný, být „in“, vlastnit to či ono a atky ještě táhlo. Včerejší priority ustupují do pozadí a náhle si uvědomujeme, že podstatné je zdraví a pohoda naše a našich milovaných.

Paní ředitelka mi poslala fotky svých vnoučat Honzika a Klárky. Oběma se daří dobře a ani v nouzovém stavu se spolu nenudí. Ale určitě se už nemohou dočkat, až si budou moci úplně normálně užívat jamího sluníčka...

Roušky všude, kam se podíváš

Od 18. března platí u nás nařízení vlády, na základě něhož musí mít každý při pohybu na veřejných místech zakrytá ústa a nos. Jinými slovy řečeno: VŠICHNI DO ROUŠEK!

Nemůžu si pomoci, ale když vidím všechny své známé (které náhle nepoznávám) v rouškách, vybaví se mi písnička od Pavla Dobeše:

Byl to Shane, Tom Sawyer i Chamberlain,
Hillary, Amundsen, seržant Pepper, Manfred Mann,
doktor Jekyll i pan Hyde a každý, kdo chce být all right,
Lomikar, Kozina, i Vlasta Redl ze Zlína,
nosi je pražská Sparta, Timur a celá jeho parta,
na doma i na venek...

Ta písnička je sice o trenkách, ale (jak vidíte) na roušky se dá aplikovat také.

A s potěšením sleduji, že spousta lidí si z této rozhodně nepřijemné povinnosti dokáže udělat legraci nebo odlehčit vážnou situaci. No podívejte se sami:

O tom, že roušku má i přežský andělíček pro štěstí, jsme psali již v minulém čísle. Teď u něho visí navíc i prosba o opatrnost.

Projížděli jsme Přešticemi a já se nestačila divit... Legendární socha přeštických prasátek má také roušky! Museli jsme zastavit, abychom mohla oba čuníky „v nouzovém stavu“ vyfotit.

Při focení prasátek si mě všiml postarší pán. Sdělil mi, že i žebračka a kosmonauti mají roušky.

Když viděl můj nechápavý výraz, usoudil, že zřejmě budu „přespolní“ a vysvětlil mi, že „žebračkou“ místní nazývají sochu ženy s mísou ovoce na náměstí před nákupním centrem. A kosmonauti mají sochu hned za rohem, z hlavní ulice není vidět – ti navíc drží vlajku s nápisem TO DÁME!. No, nevyfotíte to!

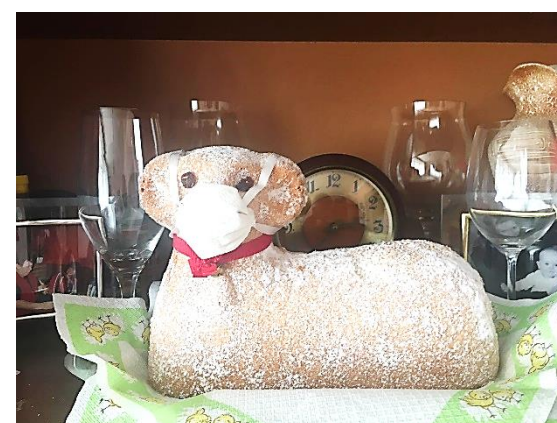

Když jsem pár dnů poté telefonovala se svým bratrancem, moc se smál mému „přeštickému zážitku“, o kterém jsem vyprávěla.

„Počkej, já ti taky něco pošlu!“
Ve Starém Plzenci dostal roušku i špunt, symbol firmy Bohemia Sekt. A na Borech zase arkýř starého rohového činžáku. Jak je vidět, před COVID-19 se musí chránit kdekdo a kdeco!

Smysl pro humor i zodpovědnost projevily rovněž naše žákyně.. Denisa Dušková ze 2AZA mi poslala svoji velikonoční kraslici, které dala roušku, a Anička Čertíková z 1APS nasadila roušku dokonce velikonočnímu beránkovi. Protože se mi jejich nápady moc líbily, dávám je do Minialmanachu.

Připravila:
Slávka Michálková

Jarní příloha

Den matek vs. MDŽ

Květen je měsíc bohatý na různé svátky a významné dny. Kromě 1. máje, vzpomínky na Pražské povstání a Dne osvobození je to zejména Den matek, který připadá na druhou květnovou neděli.

Den matek patří k těm „staronovým“ českým svátkům, které se k nám „vrátily“ v devadesátých letech minulého století.

Myšlenka mezinárodních a pravidelných oslav tohoto svátku vznikla roku 1907 na počest Anny Reeves Jarvisové, která bojovala za práva matek. Poprvé byl veřejně slaven o rok později. V roce 1914 vyhlásil tehdejší prezident USA Woodrow Wilson první oficiální oslavu Dne matek coby celonárodního svátku, konající se druhou květnovou nedělí. V Československu se začal slavit tento den v roce 1923. Jeho propagátorkou byla Alice Masaryková. Po druhé světové válce byl postupně zatlačován do pozadí oslavami Mezinárodního dne žen.

MDŽ je slaven na počest výročí stávkový švadlen v roce 1908. Demonstrace žen na konci zimy, tradičně o nedělích, probíhaly v USA na popud tamní Socialistické strany USA; velké shromáždění za volební právo žen se konalo 8. března 1908 v New Yorku. Od roku 1911, kdy byl poprvé slaven v Německu, Rakousko-Uhersku, Švýcarsku, Dánsku a USA, mezi jeho cíle patřilo volební právo žen. Pevné datum nebylo stanoveno, bývalo v únoru a březnu. Datum 8. března se ustálilo až po první světové válce.

Tolik historie... A jak je to ve skutečnosti? Netroufám si odhadnout, zda více lidí oslavuje Den matek nebo MDŽ... Já to mám jasné. Byla neděle 10. května 1992, tedy Den matek. Narodil se mi syn... Proto je Den matek pro mě opravdu významný svátek.

Ale svojí mamince nosím květiny dvakrát – jak 8. března, tak i druhou květnovou nedělí. Ona si to (tak jako všechny správné maminky) zaslouží...

Slávka Michálková

(pro správnost historických údajů jsem využila informací z Wikipedie)

čtete ještě

- Velikonoční přání Str. 1
- Jak jsme slavili letošní „jiné“ Velikonoce Str. 2 a 3
- Roušky všude, kam se podíváš Str. 4

Velikonoční přání od paní ředitelky

Příjemné prožití VELIKONOC plné jarní pohody, odpočinku,

šťěstí a zdraví

I když VELIKONOCE budou letos jiné,

věřím, že si je doma s rodinou užijete.

Vaše ředitelka

Jak jsme slavili letošní „jiné“ Velikonoce...

... to byl úkol, který jsem zadala svým žákům v rámci samostudia IKT. Odepsali mi téměř všichni – a velká většina příspěvků byla zajímavá, milá, krásná, pozitivní. Moc mě potěšilo, že si naši žáci dokázali i v této závažné době najít chvíli pro sebe a pro své blízké a prožít svátky v pohodě.

Velikonoce jsem strávila doma s rodiči, koukali jsme na pohádky a užívali jsme si společně strávené chvíle.

V sobotu odpoledne jsme se šli projít do přírody, kde nebyli žádní lidé.

V neděli ráno jsem doma udělala velký úklid (umyla okna, uklidila terasu a další potřebné věci, které se nedělají každý den). Úklid jsem udělala všechna sama, aby si mamka odpočinula. Odpoledne jsem začala s pečením a barvením vajících. Upekla jsem beránky (pro nás domu, babičku a sestru). Poté jsem pomáhala mamce s nádivkou a nabarvily jsme vajíčka (můžete vidět na obrázcích).

Také jsem se podívala na učení a udělala jsem všechny potřebné věci a úkoly, které nám byli zadány. Vše jsem splnila a s radostí jsem si sedla na terasu a začala jsem také konečně s opalováním.

Takhle nějak jsem strávila já Velikonoce, ale radši bych je strávila i s ostatními členy rodiny.

Doufám, že i vy jste je strávila hezky a v pohodě.

Sabina Holá, 2A ZA

Protože o letošních u se nekonaly žádné trhy, neměl si můj syn kde koupit pomlázku a musel ji uplést sám. Největším problémem bylo sehnat správně pružné vrbové proutky. Nakonec je u řeky přece jen objevil a pomlázku upletl velice zručně. Tak mohl „vyšupat“ mě i babičku. Největší radost z pomlázky ovšem měla naše kočička Ančička...

Ing. Jaroslava Michálková

„Na venkově se Velikonoce prožívají trochu jinak než jinde. My jsme letos vyrazili na dva celodenní výlety na kole, takže jsme velikonoční výzdobu přinejmenším odflákli,“ napsala Anežka Fryaufová ze 2 ZDL.

Na oknech zůstaly malůvky z loňska, které jistě parády udělají habakuk. A stejně se na ně nikdo nekouká.

Jelikož byl tento rok přestupný, babička mě musela upozornit na to, abych udělala pomlázku a nezapomněla vyšupat tatínka a staršího bratra, který se mimochodem radši válel celý den v posteli. Nakonec se mi to povadlo, a protože si i maminka ráda přispí, půjčila jsem jí svou pomlázku. Znamená to, že i kluci u nás v rodině budou zdraví a krásní po celý rok.

Na vytvoření pomlázky jsem vstávala v sedm hodin a utrhla šest proutků ze statné vrby, která roste u nás za plotem.

Pro děti, které nepřišly jsme s mamkou připravily cibulí obarvená vajíčka a slepičky, kohoutky a kuřátka z lineckého těsta. Mimochodem jsme ještě upekly mazanec, beránka, chléb a nádivku. Nejvíce mi chutná nádivka a vajíčková pomazánka, kterou vyrobíme z obarvených vajících.

Velikonoce nijak zvláště neslavíme žádný rok. Koledovat k nám přijdou vždy jenom známí nebo příbuzní. Z velikonočních tradic vždy jen barvíme vajíčka, pečeme beránka a mazanec. Jinak je pro nás Velikonoční pondělí stejné jako každý jiný den s výjimkou toho, že je státní svátek, školy jsou zavřené a rodiče jsou také doma. Užíváme společných chvil, odpočinku a krásného jarního počasí, které konečně dorazilo.

Letošní Velikonoční pondělí jsem odstartovala snídaní v podobě vajících s chlebem, máslem a zeleninou. Dopoledne jsem strávila nad děláním úkolama do školy, dala si oběd a vyrazila na tři hodinový cyklistický trénink. Projížděla jsem různými vesnicemi a nasávala Velikonoční vesnickou atmosféru. Vzhledem k aktuální situaci jsem moc lidí nikde nepotkala, ale výzdoba keřků ověšených barevnými vajíčky a zvuky probouzejícího se jara to všechno zachránil. Hned jak jsem dorazila domů, dala si rychlou sprchu a pustila se do beránka, kterého upekla mamka s bráchou. Byl výborný a po náročném tréninku chutnal ještě lépe. Zbytek dne jsem strávila s rodinou.

Nakonec to nebyli úplně tradiční Velikonoce, na které jsem zvyklá, ale to letos asi pro nikoho. Doufám, že z celé této situace, která momentálně vládne po celém světě, vyjdeme co nejdřív a budeme si víc vážit věcí, které jsme do teď brali za samozřejmé a budeme silnější než předtím.

Adéla Holubová, 2 MSR

Velikonoce jsou typickými svátky tohoto jarního období. Jako každým rokem, tak i letos jsme je oslavili Velikonoce ve velkém, ale tyto Velikonoce byly něčím specifické.

Každým rokem k nám chodili koledníci s pomlázkami, avšak tento rok se to nemohlo uskutečnit kvůli nařízení od státu. Ale i přes to jsme si dokázali udělat Velikonoce jedinečné a nenahraditelné.

Začátkem Velikonoc vždy s tatínkem pleteme pomlázku, a proto jsme zašli na krásné vrbové prouty. Než jsme našli vrbové prouty, tak nám to dalo celkem práci. Jelikož jsme byli posláni na prouty se sestrou, tak jsme se pořádně nemohly dohledat pořádné vrby, ale hned co jsme zašli trochu více do přírody, tak se tam vrba vyjímalala mezi ostatními stromy. Natrhaly jsme si prouty a rychle uháněly domů, abychom mohli pomlázku uplést. Pomlázku ještě neumím tolik plést, a proto mi s tím pomáhal můj tatínek. Pomlázka se nám celkem povedla, ale doufám, že do příštího roku vylepším techniku, a pomlázka bude taková, jaká má být.

Dalším naším zvykem je zdobení vajících. Moje maminka tak strašně ráda zdobí vajíčka, tudíž v tomto roce to bylo její dominantou. Ráda vždy přidává ruku k dílu, a tak jsem mamince pomohla nazdobit vajíčka. Všechna byla specifická a originální, žádné se druhému nepodobalo. Moje vajíčka jsem ozdobila zlatou barvou, protože se mi líbí, jak krásné zlatá barva na nich vynikne. Zlatou barvou jsem vytvářela různé ornamenty, avšak většinou byly kruhové. Na vajíčku se pak rozplývala koláč zlaté barvy. Byla jsem na ně moc pyšná.

K Velikonocům patří také pečení beránka a mazance. Ani na toto jsme nezapomněli. Zašla jsem za babičkou, zda – li bychom mohli spolu upéct nějakého beránka. S babičkou jsme se hned do toho pustili. Když už jsme byly u toho pečení, upekly jsme i velikonoční mazanec. Všichni si chválili, jaké dobré těsto to upekly. Udělalo nám to s babičkou radost.

K Velikonočním pondělím chodíme každým rokem krmit zvířátka do lesa. Většina lidí to dělá na Vánoce, ale my jsme si tuto tradici osvojili i na Velikonoce. Tudíž jsme vzali jablílka a mrkvičky a šli jsme je vyvěsit na větvičky stromků. Udělali jsme si tím krásné zpříjemnění těchto Velikonoc. Když jsme se vrátili domů, čekala tam na nás nadílka od velikonočního zajíčka. Večer jsme završili krásnou procházkou při zapadajícím Slunci.

Přestože byly tyto Velikonoce neobvyklé, užila jsem si je, jak nejvíce se dalo. Jsem ráda, že jsem je mohla slavit v rodinném kruhu, s našimi rodinnými tradicemi. Těším se na další Velikonoce a věřím, že ty následující budou už i s koledovačkou.

Karolína Sedláčková, 1 ZDL

Dobrý den paní učitelko,

jako každý rok jsme měli Velikonoce trávit na Šumavě, ale kvůli momentální situaci jsme odjet nemohli. Zároveň se mi nedopatřením povedlo udělat si výron, takže nemůžu ani nic dělat. Většinu času jsem do teď trávila s koňmi, tak snad se tam budu moct brzy zase vrátit. Doufám že si Velikonoce užíváte ve zdraví a pohodě! Přikládám fotku se svou kobyldou Bambi, se kterou jsem teď trávila téměř každý den. Mějte se hezky, M.Brůhová.

Velikonoce jsem strávila společným pečením velikonočního mazance s mamkou. Dále jsme stejné jako každý rok společně zdobili všichni domácnost vajíčky z minulého roku a zajíčky. Táta upletl pomlázku a dostali jsme s mými sourozenci všichni něco sladkého.

Běžně u nás doba někdo z mých kamarádů zazvoní, ale letos pochopitelně nikdo nepřišel. I přestože nikdo nepřišel, stejně jsme dostali pomlázku od táty, abychom byli zdraví.

Celé Velikonoce bylo krásné počasí, a tak jsem se chodila projít na hodinu v místě, kde bydlím, abych se taky trochu provětrala, protože jinak jsme koukali na pohádky a odpočívali.

Já a má sestra jsme dělaly hlavně věci do školy. Společně se sestrou jsme taky v nudě vyklidily balkon, abychom na něm mohly při slunečných dnech sedět a nebyly pořád jen zavřené doma. Seděly jsme společně na balkoně a hrály karty a užívaly si sluníčka, alespoň takhle.

Adéla Kročáková, 2 LAA

Velikonoce svátky jara, mláďat, sladkého a v některých rodinách přehnaného uklízení, pro mě hlavně znamenají takový ten oficiální příchod jara. Velikonoce jsou pro nejmilejší svátky (i Vánoce předčí). Letošní Velikonoce pro mě byly výjimečné a opravdu jiné, než ty předšlé. Díky celostátní karanténě a omezení volného pohybu, jsem nemohla opustit domov, jako jsem byla zvyklá, protože na Velikonoce jsem snad nikdy nebyla doma (možná když mi byl rok).

Od malička jsme s rodiči a přáteli jezdili na Velikonoce na Šumavu, kde jsme si pronajali velkou chalupu. K chalupě byla připojena velká zahrada, takže nám rodiče na Velikonoční pondělí vždy schovali vajíčka a velký poklad a my celé odpoledne hledali (aspoň nás nějak zabavili). Barvili jsme společně i vajíčka pro koledníky (naši bráchové a tátové), kteří chodili na vrbové proutky a pletli si pomlázky. Každý rok jsme i soutěžili o nejhezčí vajíčko a nejdelší pomlázku.

Naproti tomu všemu stojí letošní Velikonoce, které měli být ve znamení holčičího víkendu. Bohužel uvržením karantény na celou Českou republiku jsme byly nucené vše odložit. Být doma na Velikonoce bylo opravdu zvláštní. Svůj volný čas jsem vyplnila pečením a zdoběním perníčků, které miluju. A taky jsem zadala sportovní aktivity, bez kterých si neumím představit den. V neděli jsme, dokonce celá rodina, vyrazili na vyjížďku na kole, což bylo velmi příjemné. Musím říct, že jsme si vynahrádili společný čas za celý rok, protože při našich aktivitách na sebe nemáme moc času. Kdybych měla letošní Velikonoce shrnout – byly opravdu jiné a celé se nesly v duchu zamyšlení se nad sebou, lidmi okolo a vším co máme a přijde nám to samozřejmé. Dali mi prostor se zamyslet nad tím, co v životě chci a uspořádat si myšlenky a cíle v hlavě. A hlavně mě naučili si vážit toho, co mi doteď přišlo samozřejmé – například volné cestování, setkání se s příbuznými (hlavně prarodiči). Pomohli mi uvědomit, jaké máme lidi kolem sebe a jak důležité je vážit si času s nimi, protože se může stát vzácným.

Tereza Klesová, 2 ZDL